



Монографском студијом „ [Досије Аутономна Покрајина Војводина](#) “, Напредни клуб је начинио важан корак ка артикулацији српског становишта о Војводини. Од [2005. године](#) пред јавношћу није било овако тематски опширно постављеног документа који би расветлио важне манифестације тзв. „војвођанског проблема“ у чијој сржи је инсталација [илегалне „европске регије“](#)

.

Предрасуђења [фенси паора](#) о „пљачкашком Београду“ и злим „Србијанцима“ су континуирано развијана у Војводини још од доба Савеза самосталних демократа и ХСС-а пре Другог светског рата.

Српско становиште по питању положаја Војводине у Србији будило се дуго, споро и било је склоно заборављању злоупотреба северне српске Покрајине. Одговорни људи су били непријатно збуњени несналажењем међу *идолима театра* чим би крочили на сцену аутономашког циркуса.

Досије АПВ у контексту српског стручног јавног мњења о „војвођанском питању“

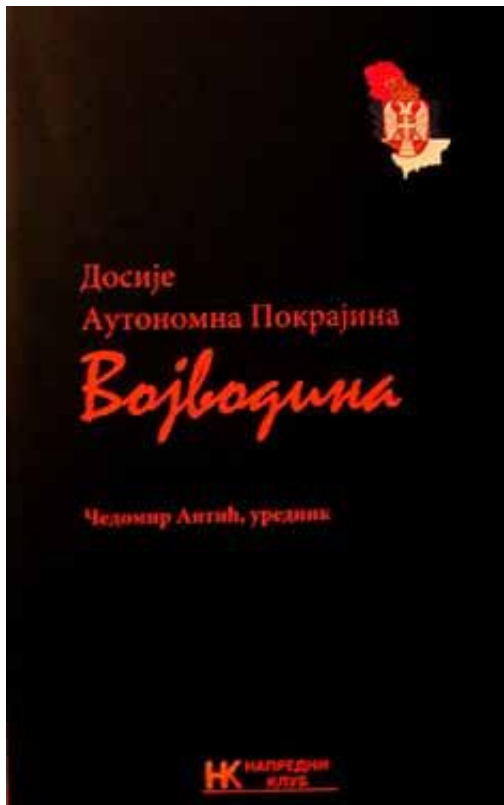
После објављивања зборника “Војвођанско питање“ ([НСПМ 2005. г](#)), организован је стручни скуп на Правном факултету БУ (1. 12. 2008. године) о правном статусу АПВ

Чињеницама против неистина о Војводини

Пише: Душан Ковачев
понедељак, 29 децембар 2014 20:08

након кога је издата монографија. Потом је објављено неколико научних радова из области политикологије и историје, чији аутори су се изузетно трудили да осетљивом питању приступе без икакве политичке субјективности (Момчило Суботић, Владан Станковић и Слободан Бјелица).

[Научном студијом Слободана Бјелице, објављеном у новосадском часопису Колипса 2010. године](#), изнета је чињеница да се Војводина у *европском*, одн. *дунавском* пројекту регионализма развија на основу једног давног пројекта из 1949. године. Драго Његован је 2012. године у Зборнику Матице српске јасно и аргументовано идентификовао главни унутрашњи политиколошки проблем Војводине – [осцилирање регионалног идентитета Војводине између њеног српског етничитета и његовог порицања](#)



Вишегодишња борба против *Корхецовог статута* недвосмислено је показала у којој мери је покрајинска власт злоупотребила АПВ против владавине права. Међутим, покушај окупљања тзв. „[Војвођанског фронта](#)“ (2012. г), и захтеви учесника тог „фронта“ да АПВ постане република и мимо Србије „еволуира“ ка евроатлантским интеграцијама, навео је српску јавност да организовано и аргументовано артикулише српско становиште о Војводини. Тек је нацрт отворено сепаратистичке „[Декларације од десети травња](#)

Чиненицама против неистина о Војводини

Пише: Душан Ковачев
понедељак, 29 децембар 2014 20:08

“ (2013. г) навео грађане Покрајине да јавно протестују против сепаратизма европске регије

Дошло је време демистификовања аутономашког циркуса, његових клонова и њихових идола театра.

Напредни клуб је окупио тим на послу стручне обраде тзв. „војвођанског питања“ од његовог настанка до данас. Под уредништвом Чедомира Антића, 2014. године објављена је монографска студија „[Досије Аутономна Покрајина Војводина](#)“ која садржи стручне радове др Слободана Антонића, др Бошка Мијатовића, Милана Динића, Драгана Миливојевића, Дијане Хинић и др Чедомира Антића.

Политички значај тзв. „војвођанског питања“



Савремено исходиште тзв. „војвођанског питања“ Милан Динић је везао за недемократску власт Брозовог тоталитаризма. Његово испитивање регионалних аутономија на европском простору показало је да у ЕУ нема регионалних аутономија попут АПВ, као и да Војводина не испуњава услове европског статистичког региона (НУТС).

Наводећи основне агрегатне податке из 2010. и 2012. године, демистификовао је

предрасуђења о несразмерно већем доприносу буџету Србије који се остварује на територији АПВ.

Динић посебно наглашава чињеницу да грађани на територији Војводине никада нису питани да ли желе формирање аутономне покрајине на делу територије своје домовине. Упркос веома радикалној и по српски народ увредљивој кампањи пропагирања „војвођанског“ националног идентитета, 2011. г. се тек 1,47% становништва национално изјаснило у смислу регионалне припадности.

Историјске традиције Војводине и тзв. „војвођанско питање“



Питање прегледа историје персоналне аутономије српског народа у Угарској, њеног развоја који је довео до краткотрајне Српске Војводине, њену трансформацију у управну целину под именом Војводство Србија и Тамишки Банат, њено укидање и присаједињење северних области Србији након Првог светског рата, приказао је Чедомир Антић. Огроман историјски период и скучен простор публикације свакако није омогућавао детаљност, али је аутор ипак подробније приказао политичке прилике након уједињења у Краљевину СХС, односно Југославију.

Важно место Антићевог приказа је политички однос према Београду током кратког и крхког раздобља југословенске демократије, с нагласком на издвајање дела демократа на простору Војводине, њихово окупљање око Дуде Бошковића, њихову сарадњу са хрватским и мађарским странкама и потпуни пораз листе Војвођанског фронта на демократским изборима 1938. године.

Преглед комунистичке САП Војводине указује да „она није била демократски израз жеље народа“, али да „није била ни последица традиција“, већ режима Јосипа Броза. Антић подсећа на уставно демонтирање државе након Брозове смрти, у периоду којег поборници осамостаљења Војводине од Србије сматрају идеалним. У вези с тим, Антић подсећа на „Плаву књигу“ српског руководства која је још у оно доба садржала приговоре на решења која ометају положај Републике, и чињеницу да су челни људи савременог војвођанског аутономаштва учесници Брозовог режима САП Војводине или потомци тих људи.

Од посебног значаја су открића о творцима „Војвођанске декларације“ из редова политичке емиграције (Адалберту Карл-Гаусу, Еугену Јоцићу и Корнелу Филиповићу), која је наговестио Антић. Пошто се на њихову „Салцбуршку изјаву“ (одн. „Војвођанску декларацију“) сепаратисти радо и често позивају, Антић је изнео сазнања Напредног клуба да су бар двојица писаца „Салцбуршке изјаве“, којом је први пут оспорена концепција националне државе на територији Војводине у име „европског регионализма“, били сарадници немачке обавештајне службе. Надамо се да ће нас Антић у блиској будућности поново и документом изненадити о „ферволфовима“ који су пре пола столећа кружили око наше Војводине.

„Иако аутономија дефинисана 2011. и 2009. нема елементе федералног и конфедералног статуса као што је био случај после 1974. године, она је несумњиво заснована на недемократским темељима, ауторитарним традицијама и први пут има политичку подршку западно-европских држава - концепт заснован на Салцбуршкој декларацији групе политичких маргиналаца, усвојен је од стране дела владајућих структура у савременој АП Војводини.“ (Ч. Антић)

„Ди су наши новци“

Чиненицама против неистина о Војводини

Пише: Душан Ковачев
понедељак, 29 децембар 2014 20:08



Чиненицама против неистина о Војводини

Пише: Душан Ковачев

понедељак, 29 децембар 2014 20:08

